

Kedves Elvtársak!

Eljöttem a pártirtekezletre, mert meg akartam nézni többek között, hogy tulajdonképpen mi van Zalában. Zalából olyan panaszokat kaptam, hogy itt nagyon erőltetik a beszolgáltatást és a nép zugolódik.

A statisztika azt mutatja, hogy a megye a rosszabb megyék közt van a beszolgáltatásban. A 19 megye között a 12. és december elsején gabonából 80 %, kukoricából 77 %, burgonyából 62 %, napraforgóból 53 %, baromfiból is 55 % volt a beszolgáltatás, ami azt mutatja, hogy jól el vannak maradva.

Én már tudom, hogy az ilyen sirásokkal szemben az ember legyen óvatos és mivel már készítettk elő ezeket a december elseji rendszabályokat, előre gondoltam, hogy ki fog bujni a szög a zsákból, mert, ha tényleg úgy megnyustuk volna ezt a Zala megyét, akkor december elseje után, amikor szabadon kapni mindent, valószínűleg ebben a megyében lesz a legkevesebb a vásárlás, mert hiszen az embereknek nincs pénzüik, megnyustuk őket. Legnagyobb meglepetésekre az a megye, amely 12. a beszolgáltatásban, első helyen áll az országban a vásárlásban, ami azt mutatja, hogy úgy látszik valami nincs rendben, mert pénzüik több van, mint a gazdag megyékben, mint Békés megyének, ahol nincsenek hegyek, minden sík, jó a termőföld. Ebből meg lehet állapítani, hogy itt baj van azzal, amit úgy hívnak, hogy állampolgári fegyelem, szóval az emberek sirnak, hogy nincs pénzüik, nem bírják az adót, a beszolgáltatást, amikor vásárolni kell, akkor kiderül, hogy elsőek az országban.

Ez legyen tanulság az elvtársainknak, a párt elvtársainknak, de az állami, tanácsot vezető elvtársainknak is, hogy ne engedjék magukat megsédeíteni, bár még én meg is azt hittem, ha ennyi a panasz, kell lenni valaminek, s kiderül, hogy felveti a pénz az embereket. S hogyan vetné fel, amikor a baromfit 55 %-ra adták be, a többbit elfeketették.

0202 ./ 3.2.2 27.1.7 62

Hegykeniszéről, vagy innen is mentek a bizonyos kőt követő libával párnás osztályon Budapestre.

Eltársak, itt a megye panasza lelepleződött olyan értelemben, hogy eleptalanok, van itt pénz és általában tudjuk, bár a zalai földek nem a legjobbak, de nagyon jól művelik meg őket és a termés az utolsó esztendőben elég tűrhető volt. Olyan fokozott szorosság, mint az Alföldön, nem volt. Ebből következik, hogy az elvtársaknak keményebben kell fogni. Ez volt az a megye, ahol a legtöbb kenyéret és kenyérlisztet vették. Mindjárt sejtettem, hogy e mögött is valami turpisság van. Most hallhatták, hogy az a dolgozó paraszt, vagy asszony, abban a reményben vette a lisztet, hogy a tavasszal 5 kg lisztért, kap egy napcsámot, - nem azért vette, mert nem volt, hanem, mert spekulált vele. Ha ilyesmit hallunk, akkor meg fogjuk nézni, hogy mi lett a fejadaggal. Ha kiderül, hogy nem érőlte be, akkor világos, hogy kicsit spekulált is. Miért spekulált az, aki a helyett, hogy a fejadagját érőlte volna meg és mint hallottam egyik esetben száz, másik esetben 60 kg lisztet, harmadik esetben csak azért nem vett többet, mert megérkezett a társaság a bolt elé és látta, hogy tele van liszttel. Kétségek nélkül elharpódzott a spekuláció. Nekünk ezzel szemben fel kell lépni. Semmi kifogásunk nincs az ellen, ha valaki olyan jól műveli meg a földjét, hogy 10 helyett 18 mázsa buza terem, a maradékot megőrli, a lisztet eladja olyan áron, ahogy megveszik, ez nem spekuláció, ez rendez munkájának eredménye. Az ellen nincs kifogás, ha diaszóját 180 kg-osra hízalja fel, miután ami az államnak jár, beadta, a többit eladhatja. Ez ellen nincs kifogásunk, de aki megvásárolja a lisztet abban a reményben, hogy tavasszal három kg lisztért kap egy napcsámot, világos, hogy ez nem a munka, hanem spekuláció oldala a kérdésnek. Ez ellen a legegyszerűbb módszer, hogy megköveteljük, ami az államnak jár, az utolsó fillérig adja be. Ami azon felül van, assal nyugodtan csinálhat amit akar, elraktározhatja ahova jól esik, de csak miután az államnak beadta, az az államé.

Ezek a számok azt mutatják azért van annyi pénzünk, mert a baromfit 55 %-ban adták be abban a reményben, hogy becsapják az államot. Itt valami turpisság van, ugyanez van a burgonyával is. Ebben a megyében 10 évvel ezelőtt kevés burgonya volt. Kiderült, hogy a zalai földesken a burgonya jól terem, most termelnek. Mivel jól lehet a burgonyán keresni, 62 %-át adták be december elsején annak, ami jár. Mi itt keményen fel fogunk lépni. Az elvtársaknak meg kell érteniük, hogy aki a jelenlegi viszonyok között nem akar adót fizetni valamilyen címen, az lényegében aláássa az állam tekintélyét. Ha egy faluban eltűnjük, hogy egy ember nem fizet adót, az a többieket fogja ellenünk mozgósítani. Azt mondják, hogy maguk miért tesszék kivételt, ha nekik szabad, nekünk is szabad. Meg kell valósítani a kösterher viselést, amit én azt elmondtam december elsejei beszédeemben. Ezt eddig nem fogtuk keményen azért, mert azt akartuk, hogy a dolgozó parasztság erőre kapjon, megtollasodjon, de viszont, amikor az már megtörtént, rendszeren kell az adót fizetni.

Az elvtársak látják, hogy ebben a tekintetben, amit befizetnek, vissza is kapják. Zalaegerszegén itt épül az óriási ruhagyár. Amikor megutoljára itt voltam, megígértük a gyárat. A burzsoák azt mondták: ez is olyan ígéret, hallottunk ilyet sokat. - Már áll a gyár, majdnem ezren dolgoznak, s mire visszajövök 3 ezren fognak dolgozni. Ugyanígy van minden. Amit mi megígértünk végrehajtottunk, de megköveteljük, hogy legyen kösterherviselés, ne csak a rendszeren dolgozó paraszt fizessen, hanem mindenki, hiszen mindenki élvezi a jó utat, szülőotthont, iskolát, nem tesszünk kivételt ebben. Meg kell érteni, hogy most már keményebben fogjuk, mert megváltoztak a viszonyok.

4-5 évvel ezelőtt lehetett beszélni szegény emberről, sőt munkanélküliség is volt. Ma az a helyzet, hogy a régi köszönés jut érvényre; hogy csak az ördög szegény, mert nincs lelke. Most nincs bizony szegény ember, mert, aki egészséges és dolgozni tud, az az évnek 300 napján dolgozhat. Ha földje kevés, beláphet a tiszos-be 2-3 holddal.

Es, ha ott 400 munkaegységet dolgozik, akkor többet keres, mint azelőtt egy 15 holdas gazda. Es ugyigny van minden területen és minden évben jobb lesz és több lesz a kereseti lehetősége.

Most senki nem védekezhet azsal, hogy szegény ember voltam, mint 5-10 éve. Ha a két keze megvan, dolgozni tud, épülő szocializmusunk szép eredménye következtében ugy élhet, ahogy dolgozik. Ha jobban dolgozik, jobban élhet, ha még jobban dolgozik, még jobban élhet. Es a szocializmus és ezt az elvtársak tartsák szem előtt.

4-5 évvel ezelőtt még nem beszéltem volna így, mert nem voltak meg a tervgazdálkodásunk eredményei, nem volt minden községben tásca, vagy egyéb kereseti lehetőség. Ma már tényleg az a helyzet, hogy szegény ember a szó régi értelmében, olyan, aki nem tudja, hogy egy hónap múlva mi lesz vele, hogy hogyan usza át a telet, olyan a mai világban ritka, mint a fehér holló. Es ha ilyesmi előfordul, ott első sorban magában van a hiba, nem pedig az állami, vagy társadalmi rendszerben, mert a mi rendünk olyan, hogy aki áthagosan dolgozik, rendszeresen meg tud élni és ebből következik, hogy rendszeresen adót is tud fizetni. Ha nem, olyan, mint az az újgazda, akit Darabos elvtárs elhitett. Ilyen sok van az országban. En egy szomszédjait elhitettem. Tollasodnak, ugyanakkor ugy sirnak, hogy az ember a legszivesebben alamizsnát adna a kezükbe. Házat vett, lovat, est, est, és ha megnéznénk mi van a szifonárjában, mindenféle olyat találánk, amiről lof évvel ezelőtt nem is álmodott.

Fejlődésünk következtében meg kell erősíteni az állampolgári és munkafegyelmet, ehhez tartozik, hogy a beadást, az adót, rendszeresen kell fizetni. Itt is csak azt mondhatjuk, hogy az állam erős, az állam szervezett és aki ezen a téren nemakarással válaszol, annak mi a régi közmondással válaszolunk, hogy nemakarásnak nyögés a vége. Rászorítjuk ami az államnak kijár, megadja. Az elvtársak ehhez tartsák megukat.

Látni, hogy a megye fejlődik, fejlődik benne a párt is. Fersse hiba van rengeteg, különösen elégedetlenek vagyunk a fiatalokkal. Még mindig nem tudtuk eléggé bevonni őket, a Disz munkája még mindig eléggé gyöngé, többek között azért is, mert a párt nem támogatja eléggé őket. Meg kell érteni, hogy a Disz olyan szervezet, amely minden évben feloszlal. Miért? A 20 éves elmegy katonának, a 18 éves iskolások elmennek egyetemre és akkor a Diszben viselt állásuk megszűnik. Szakadatlan mozgás van. A fiatal, amikor 24-25 éves belép a pártba, vagy nem marad a Disz-ben. Ezért ennek szervezetei gyengék. A szotvána porocósabb, mint a párté és nagyobb támogatásra szorul a párt részéről, de, ha ezt megkapja, akkor nekünk vissza fogja adni, óriási segítsége lesz a pártnak a fiatalok között és erre helyeszenek az elváltak nagy súlyt.

Másik a nők kérdése. Megállapította Darabos elvtás, hogy az országos átlag alatt va a nők létszáma a pártban és ez bizony hiba. A nők nélkül nagyon nehéz építeni a szocializmust. Itt hallottuk Pál elvtársnő felszólitotta a férfiakat, hogy tartsák rendben a nőket, és ha a férfi kommunista funkcionárius, vagy állami tisztviselő, ne engedje, hogy a felesége titokban hajnali misére járjon. Ez természetesen igaz, de azért a legjobban a nők között, maguk a nők tudnak agitálni.

Ez már így van, hogy egyik asszony a másiktól könnyebben elfogadja az érveket. A férfiről azt gondolja nem ismeri az asszony gondjait, bajait, ezért akar megagitálni, de ha másik asszony agitálja, könnyebben elfogadja, ezért nekünk nagyon fontos különösen ilyen meggyében, amely ezelőtt el volt maradva, amelynek nem volt ipara, a fővárostól a legmesszebb fekvő, itt van a határon, az angolok nincsenek messze, Titó itt van a szomszédban, ilyen helyen különösen fontos az asszonyok közötti munka. Ezt kérem a MB-től, a mi pártfunkcionáriusainktól, meg az itt lévő kommunista elvtársaktól, hogy javítsák meg ezt, rögtön jobb lesz a munka ezen a téren.

Könnyebb lesz az agitáció, könnyebb lesz a munkájuk, ha a nőket be-
visszük, különösen a gépállomás, meg az állami gazdaság munkahelyei-
re. Arról akarok beszélni, hogy a nőket vigyük be a mezőgazdaságba,
ültessék őket traktorra. Itt hallottam, hogy a szó szoros értelmé-
ben elődözik a nőket a traktorról. Darabos elvtárs beszámolójában
volt egy példa, hogy 15-en voltak és egy maradt belőlük. Kétség ki-
vül az ellenség keze van ebben. Tapasztalat, hogy a nők egyszerű-
en tudnak bánni az ilyen gépekkel és tetszik ez a munka, sokkal
megbízhatóbbak, mint a férfiak pl. szombat este nem mennek el be-
rugni a kocsmába, - hogy egyebet ne mondjak - úgyhogy ezen a téren
az elvtársak szíveleljék meg a tanácsomat. Azonkívül nem fog előfor-
dulni, hogy a traktorosok harmadrésze bevonul katonának és a gép-
állomások vezetői vakarják a fejüket, honnan vegyenek pótlást. Ezen
a téren is jobban kell dolgozni.

Nagyon örülök, hogy Egerszeg olyan gyárat kapott, ahol elsősorban
női munkaerőt lehet alkalmazni. Hogy vagyok győződve, ha az elvtár-
sak jól dolgoznak, mire 3 ezer munkással dolgoznak, a munkások 75-80
%-a nő lesz /Darabos elvtárs: már most is annyi/ mert ahol annyi nő
egy rakáson, könnyebben hozzáférhető a szocialista tanítás, a kommu-
nista oktatás részére és segít nekik ezen a téren megtérni azt a hely-
zetet, hogy el vannak maradva az országos átlagtól, ami a nők tagságát
illeti.

Egy kicsit a nemzetközi helyzetről szeretnék beszélni.

Nagyon elégetik itt az angolokat, meg itt van Titó.

En emlékszem rá 1945. augusztusában jártam Zalaegerszegre a választás
előtt. Elpanaszolta nekem az akkori párttitkár, hogy a kulák legények
nagyon sokan szöknek Stájerországba, el van terjedve, hogy november
elsején jönnek az angolok és mutatni akarják nekik az utat. Ez 1945.
augusztusában volt, ennek 7 éve. Gyakran gondolok ezekre a kulák legé-
nyekre, vajjon mi történt velük, miféle utat mutatnak, mert az idő jár,
de az angolok még mindig nem jöttek és azt hiszem nem vagyok rossz

jós, ha azt mondom, hogy még egy pár esztendőt kint el fognak tölteni, ha bele nem unnak. Hogy visszajönnek-e vagy n egnősülnek, nem tudom, de a javarészüik nem lesz angol vezető, mert a világ folyása egészen más, + Akkor még nem beszélhettünk kommunista kindról és a népi demokráciákban, köztük Magyarországon is folyt az harc, az ellenséggel szemben. Mikor tavaly itt voltam februárban, - talán egyik-másik elvtárs emlékszik rá - azóta is változott a világ. Erősebbek lettek a népi demokráciák, Kína teljesen felszabadult. Nézzék meg ami Koreában van.

Messze van tőlünk, nem látjuk egészen, ami ott történik, de annyit látunk, hogy az Amerikai Egyesült Államok az egész mozgatható haderejüket oda küldték, meg a hadi flottájukat, meg a légi flottát, el akarták foglalni Észak-Koreát és miután másfél esztendeig próbálgostak, elvesztettek annyi katonát, mint a két világháborúban vesztettek el együtt, a végén kénytelenek voltak belátni, hogy nem megy a dolog. Azért ülnek le ehhez a fegyverszüneti tárgyaláshoz, hogy le kell ülni, nagy vereség. Az amerikai lapok óvatosan nem azt írják, hogy vereség, mert ez nem fér össze büszkeségükkel, azt írják, hogy ez az első háború az Egyesült Államok történetében, amelyet nem tudnak győzelmesen bevégezni, pedig az a Korea az Egyesült Államok erejéhez képest egészen kicsike és az a segítség, amit a Kínai Kőstarasság adhat, - tekintettel arra, hogy az is neurég végezte be a 20 éves polgárháborút, - nem olyan óriási. De mindenesetre jellemző, hogy ilyen fiatal ország, amely 5-6 éve szabadult fel, amelynek lakossága 13 millió, ilyen hősi és eredményes ellenállást tud tanusítani az amerikaiakkal és csatlósaiikkal szemben.

Ez az első ilyen erőpróba és ez az erőpróba a népi demokrácia erőinek, a szabadság erőinek a fölényét mutatja még Távol-Keleten is. Ebből minden értelmes ember olvasni tud, mert azt mondják, mi történik, ha a 300 milliós népi demokráciák és a Szovjetunió is teljes erővel bele menne? Ez az oka annak, hogy ilyen szavaz uralkodik az

az ellenség táborában.

Az elvtársak sokat hallanak Egyiptomról, Iránról, Kszel néha úgy vagyunk, hogy a fától nem látjuk az erdőt. E mögött a kérdés mögött a gyarmati évszázados rendszer felszámolása van. Ez egy újabb hatalmas lépés az imperialista, tőkés országok ellen. Ezek a gyarmati országok, amelyek Kína után még kezükben maradtak, megkezdték a szabadságharcot és ez nem csekélység - és azoknak a mohamedán és arab országoknak, amelyek egyre élesebb harcra keverednek, lakóinak száma 300 millió. Ezek még egy-két évvel ezelőtt úgy látszottak, hogy teljesen az ellenség uszályában vannak, hogy az imperialisták azt tehetnék velük, amit akarnak.

Nézünk meg a szuezi-csatorna kérdését. A szuezi-csatorna a világ egyik legfontosabb utvonala. Az amerikai és angol imperialisták terveiben úgy szerepel, óriási haditengerészeti flottájuk van és asszál tetszés szerint dobálósanak Európából Ázsiába, Ázsiából Európába, szépen ki volt dolgozva tervük és most egyszerre óriási harc keletkezik Egyiptom miatt, amely összes terveiket halomradönti. Ugyhogy a mi erőink szabadtalannal növekednek, az ellenség erői csökkennek. Mondhatnánk egy-két évvel ezelőtt úgy tekintettünk keletre, az arab országokra, Perzsiára, Egyiptomra, mint amelyek elválaszthatatlannal az amerikaiak és angolok zsebében vannak, egyszóval ez kicsuszott a zsebükből, ez a mellett nem csekélység, mert Perzsia 36 millió tonna petróleumot adott. Itt vannak a mi petróleum iparunk képviselői, tudják, hogy bárcsak nekünk tizedrésze megvolna, mind a le ujjunk t megvalósíthatnánk, - ők sem olyan gazdagok, hogy egyik napról a másikra ilyen óriási forrását elveszítsenek. E mellett ez csak a kezdete.

Felvetették Marokkó függetlenségét. Az a harc, amely elkezdődött 1917-ben a Szovjetunió felszabadulásával, folytatódott 1945-ben a népi demokráciák, 1949-ben Kína felszabadulásával, most rámeleg a többi gyarmati országokra, Perzsiára, Egyiptomra, Marokkóra, Ázsiából átment Észak-Afrikára és amikor figyeljük az amerikai eseményeket látjuk, hogy a perzsiái petróleum államosítása után pl. Venezsuela, amely Dél-

amerika északi részén van, amely a világ második petróleum termelője, itt is követelik, hogy az amerikai petróleum vállalatokat államosítsák, és Chilében, amely a világ második réstermelője, felmerült a követelés, hogy a rézbányákat államosítsák. Ez a hullám megy végig a világon. Látják az elvtársak, hogy Franciaországban, Olaszországban, fontos tőkés országokban a kommunista párt a legerősebb, a legnagyobb, a legszélesebb párt. Ez előtt 5-6 évvel nem látszott így, úgyhogy az események a mi javunkra fordulnak és ami döntő körülmény, hogy gyorsabban nő a mi iparunk műveltségünk, minden térszónk, mint az ellenségé. Az elvtársak nagyon jól tudják, hogy ilyen viharosan nem fejlődnek a tőkés országok, mi egy év alatt többet fejlődtünk, mint a Horthy-Magyarország 10 év alatt. Ez vonatkozik az egész tőkés rendszerre. Ezért vannak megijedve, ezért van a kapkodás és próbálják csökkenteni erejüket nagy hanggal pótolni. Mi nyugodtan dolgozunk tovább, építjük békénket, védjük békénket.

Részben ezért jöttem Zalába, amely az ország délnyugati sarkában van, hogy megmondjam az elvtársaknak, mi erősek vagyunk, erőnk szakadatlanul növekedik. Az ellenség gyengül, ezért beszél annyit háborúról, mert látja, hogy békés viszonyok között feltétlenül el fogja veszíteni a versenyt. Mi tudjuk, hogy elveszít akkor is, ha háborúba kezd, de ezt ő még nem tudja.

Először rá, amikor a német császár elkezdte a háborút 1914-ben azt mondta, mire a lombok lehullnak, ti már győzedelmesen otthon lesztek. Elszámitotta magát..

Először, amikor Hitler megtámadta a Szovjetuniót, meg volt győződve Magyarországon minden burzsoá Horthytól lefelé, hogy 4-6 hét múlva M Moszkva biztosan elesik, Hitler elfoglalja az egész Szovjetuniót. Most ugyanazok, akik annak idején Hitler ügyét vették 100 %-ig biztosnak, Amerikában reménykednek.

M₂, akik ismerjük az erőviszonyokat, meggyugtathatjuk őket, hogy ez a remény olyan, mint a Hitlerbe vetett remény.

Ez persze nem jelenti azt, hogy olbetett kézzel kell ülni, nem kell foggal és körömmel védeni a békét, minden erővel erősíteni, szilárdítani népi demokráciánkat. Minél erőteljesebbek vagyunk, annál kevésbé valószínű, hogy az ellenség meg mer bennünket támadni, minél gyöngébbeknek mutatkoznak, annál valószínűbb, hogy kedvet kap a támadáshoz, azt fogja mondani, ugy látszik gyenge a rendszer, ugorjunk neki, hátha azért tudjuk verni. Ezért minden egyes párttagnak, állampolgárnak része van a békeharobban, ha jól végzi a munkáját, még ha nem is agitál, csak rendesen végzi a munkáját, asszal bizonyítja be büségét a békefront felé, ez már egy óriási cselekedet, mert a sok kén, azt jelenti - akit az ellenség küldött ide - hogy az emberek rendesen dolgoznak, adójukat rendesen fizetik, nem lehet hallani, hogy különös mozgás van, ez a rendszer erős, várjuk, míg gyengül, majd később megdöntjük.-
 Ezt azért mondom, mert sokszor hallom, hogy én élek-halok a békéért, kivájom a lo körömmel a szét, aki háborút akar, de mit csináljak én egyszerű ember. Azt mondom, a békéért vívott harcban mindenki fontos katona, asszal, hogy rendesen, becsületesen elvégzi a munkáját támogatja népi demokráciánkat, ezzel már erősíti a békét és megfordítva, valaki erősködhet, hogy a béke mellett van, de ha rosszul dolgozik, ha morog, ha nem teljesíti a beszolgáltatást, ha nem végzi el idejekorán a mezőgazdasági munkákat, vagy valami olyat, amitől az ellenség bátorságra kap, akarva, nem akarva a béke ellen dolgozik. Ezt kell az elvtársaknak megmagyarázni különösen ilyen megyében, ahol számszerűleg kevés a kommunista és sok az olyan ember és asszony, aki papi befolyás alatt van, mert ez világos és érthető mindenki számára. De különösen elvtársak, annak a 3-400 elvtársnak, akinek kezében van a megye vezetése, annak legyen tudatában, hogy mi erősebbek vagyunk minden nap és ezen belül népi demokráciánk is erősebb.

Nem tudom mennyiben hallgatják az ellenség rádióját, nekem minden reggel behozzák egy papíron, hogy mit mond, mert nekem erről tudnom kell - látom, hogy ők megjétszák, hogy nekik mindenütt ott ülnek az emberek

és mindent tudnak a világon. Most itt voltak ezek az intézkedések a jegyrendszer megszüntetése. Heteiken, hónapokon keresztül ezer, meg ezer ember dolgozott, mert hiszen elő kellett készíteni, látták az elvtársak hétfőn reggel az ország 18 ezer üzlete elő volt készítve, a határozatok ki voltak nyomtatva és ha az ellenség egy héttel, vagy 3 nappal előbb tudta volna, akkor a rádióban leadta volna, hogy emberek szesettek vásárolni, mert december 1-re felmennek az árak, dacára annak, hogy ezek ezen dolgoztak, senki, se a követség, se az újságírók nem tudtak róla. Ők is a magyar rádióból értesültek, ami annyit jelent, hogy távolról sem olyan erősek, mint ahogy el szeretnénk velünk hitetni. Utána az ellenség valóban megpróbált megrohmozni bennünket, mert lehet, hogy a dolgozó paraszt, aki semmit 100 kg lisztet vásárolni, lehet, hogy nem is ellenség ügynöke, csak gondolta, hogy lehet vele spekulálni, de bizonyos, hogy az ellenség arra gondolt, hogy nincs is olyan sok árujuk és megint a falhoz fogjuk őket szorítani. Kiderült, hogy nekik fogy ki hamarabb a szuszuk, mert tegnap már szombat, nem igen volt olyan sok pénzünk, mint hétfőn lett volna, amikor hallottuk, hogy 17.000 Ft-ot vásároltak egy napon ott, ahol ezelőtt egész hónapban 1500 Ft-ot. Kiderült, hogy itt is mi vagyunk az erősek.

7 éve dolgozunk együtt, fel vagyunk készülve. Mi azért elkészítjük terveinket és ha valaminek neki gyürkösünk, azt meg is oldjuk. Az elvtársak itt a határmentén dolgoznak egész nyugodtan, mi fejlődünk, védjük békénket, erősödünk, erősítjük néphadseregünket, - mert hiszen az sem árt - de ugyanakkor építjük is az országot, de ha azt akarják, hogy ez simán menjen, akkor gondoskodjanak az állampolgári és munkafegyverről. Nem akarunk semmi különös áldozatot, csak azt kérjük, hogy a rendes, normális mindennapi kötelességet, az átlag munkát adják meg. Ha ezt megadják, akkor az ország tovább erősödni fog, ezzel védik a békét, ezzel növelik az eredményeket, ezzel segítenek az emberiségnek a hatalmas 800 milliós béketáborának, amely aspról-napra nő.

Esért jöttem ide. Kétévenként eljövök a zalai elvtársakhoz a válsá-
gó körülménybe, ahol saját számból hallhatják, hogy az ország ügye
rendben van, egészséges, és viszont maguk is tegyék meg a kötelessé-
güket, mert mikor azt olvasom, hogy 12. helyen áll a negyém, kicsit
röstelkedem. Mért kelljen nekem röstelkednem, és az elvtársaknak
röstelkedniük? - Ennyit akartam mondani.

Dolgozzanak jól, ne engedjék, hogy a 12. helyen legyenek, igyekez-
zenek az elsők közé kerülni, ezzel védik legjobban a békét és hozzá-
tehetem, saját boldogulásukat is. Kivácsolak jó munkát a szakszervezeti dol-
goszóknak.

Zalaegerszeg, 1951. december 9.